

Pentru viață

nr. 9 ♥ primăvara 2020

2020

Pentru viață
Pentru părinți
Pentru copii

Marșul
pentru
viață
2020

Marșul
pentru
viață în
lume

Raluca
Blejușcă
interviu

Lecția
sportivului
Tim Tebow

ASOCIAȚIA STUDENȚI PENTRU VIAȚĂ

✉ studentipentruviata@gmail.com
☎ 0751.859.467
f /studentipentruviata
www.studentipentruviata.ro

Cod Fiscal: 31835630
Cont: RO25BTRLRONCRTOV17367901 -RON
Deschis la Banca Transilvania
Agenția Lipscani, București

ASOCIAȚIA ROMÂNIA PENTRU VIAȚĂ

✉ contact@romaniapentruviata.ro
☎ 0751.859.467
f /romaniapentruviata
www.romaniapentruviata.ro

Cod Fiscal: 41210611
Cont: RO88RNCB0082163895060001 -RON
Deschis la Banca Comercială Română

MISIUNE

Credem în respectarea dreptului la viață al tuturor oamenilor, din momentul concepției și până la moartea naturală; și considerăm că, prin sprijinul acordat mamei și copilului, se pot forma tineri responsabili pentru familie și societate.

DTP: Andrei Tache
ISSN: 2392-7577

SITE-URI PRO-VIAȚĂ

stiripentruviata.ro ♥ culturavietii.ro ♥ provita.ro ♥ femeifericite.com ♥ avortuiregretate.ro
avort.ro ♥ avortulexploateazafemeile.ro ♥ centreconsiliereavort.ro ♥ medicipentruviata.ro
fb.com/OLumePentruViata ♥ melodiipentruviata.ro ♥ poeziipentruviata.ro ♥ filmeipentruviata.ro
citedespreavort.ro ♥ totuldespreavort.ro ♥ moldovapentruviata.md ♥ marsulpentruviata.md
liveaction.org/news ♥ lifesitenews.com ♥ righttolife.org.uk ♥ studentsforlife.com ♥ www.lifenews.com

CENTRE CARE OFERĂ SERVICII DE CONSILIERE ÎN CRIZA DE SARCINĂ ȘI ALTE SERVICII PENTRU MAME, FAMILIE, COPII

ALBA IULIA

Centrul lochebed
Bd. Transilvaniei, bl. 54, ap. 24
Tel: 0358.401.487
centruliochebed@gmail.com
www.ccalba.ro

ARAD

Asociația M.A.M.A. Arad
Calea Romanilor, nr. 4-8,
bl. K2, sc. A, ap. 1
Tel: 0257.211.041, 0751.873.397
mamaarad@yahoo.com
www.mercysactionmission.com
www.ma-mi.org
Sonia Horhat

BAIA MARE

Centrul de consiliere
„Piciorușe Little feet”
Str. George Coșbuc bl. 34,
ap. 20, Et. 3
Baia Mare, Jud. Maramureș
Tel: 004.0362.800.770
004.0737.177.277

BRAȘOV

Fundația lochebed
B-dul Griviței, nr. 61, Bl. 46,
Sc. B, Apt. 1
Tel: 0368.449.283
iochebedbv@gmail.com
www.mercysactionmission.com
www.ma-mi.org
Daniela Făgădar

BUCUREȘTI

Centrul de consiliere și
sprijin pentru părinți și
copii „Sfânta Alexandra
Împărăteasa”
Str. Virgiliu, nr. 81, Et. 7
Tel: 0748.885.055
consiliere@centralexandra.ro

www.centrulalexandra.ro
Asociația Pro-vita pentru
Născuți și Nenăscuți
Filiala București
Str. Brândușelor, nr. 3,
bl. V78, sc. 2, ap. 44
Tel: 0744.982.925
roxana@provitabucuresti.ro
www.provitabucuresti.ro
Psih. Roxana Puiu

CHIȘINĂU, REPUBLICA MOLDOVA

Misiunea Socială
Diaconia
Str. Criuleni 22 (Cart. Poșta Veche)
Tel: (+373 22) 46-32-28, (+373 22)
46-32-31, (+373 22) 46-32-34
E-mail: office@diaconia.md

Alianța pentru Salvarea
Familiiilor din Moldova
Tel: 060.189.672
office@salvareafamiliiilor.com
facebook.com/Salvarea Familiiilor

Asociația Moldova
pentru viață
Tel: +373.79.43.00.77
moldovapentruviata@gmail.com
www.moldovapentruviata.md

CLUJ-NAPOCA

Clinica Pro Vita
Str. Teodor Mihali nr. 38-40
Tel: 0264.431.891, 0748.127.021
provitacluj@gmail.ro
www.dinicaprovita.ro
Dr. David Ilie

Fundația Agape pentru
Ocroirea Vieții
Calea Moților, nr. 16, ap. 4
Tel: 0749.067.877, 0743.142.168

agape@terapeuta.ro
Asociația Pro-vita pentru
Cabinetul „Providence”
Str. 1 decembrie 1918,
nr. 130, ap. 36
Tel: 0740.353.469
augusta_calina@yahoo.com

Sr. Augusta Griguta
Centrul De Servicii
Sociale „Acoperământul
Maicii Domnului”
Str. Ovidiu, Nr. 27, Cluj-Napoca
Tel: 0264.454.644

CRAIOVA

Cabinet Individual
de Psihologie Silvia
Georgeta Ionescu
Zona Ciuperca, Str. Șoimului 20
Tel: 0762.844.234
Psih. Silvia Georgeta Ionescu

CONSTANȚA

Asociația Pro-vita pentru
Născuți și Nenăscuți
Tel: 0723.560.044, 0769.233.631
prflorincarabuz@rocketmail.com
www.provitacostantea.ro
Pr. Florin Carabuz

DEVA

Centrul Noua Speranță
Str. Nicolae Grigorescu, nr. 59
Tel: 0735.501.797, 0723.458.248
lucim777@gmail.com
Lucia Mirza

Asociația M.A.M.A. Deva
Str. Liliacului, Bl. 17, Sc. A, Apt. 2
Tel: 0234.803.686
mama.deva@yahoo.com
www.mercysactionmission.com
Nina Kovacs

Asociația Misiunea
Ajutor Pentru Femei
Al. Jupiter, bl. 22, ap. 46
Tel: 0763.633.909
ajutorptfemei@yahoo.com
www.ajutorpenturfemei.
cabanova.com
Rafila Crișan

DEJ

Centrul de consiliere
„M.A.M.A.”
Str. 1 mai, nr. 13, Dej
Tel: 0364.410.139
centrumamadej@gmail.com
https://www.facebook.com/pg/
centruldeconsilieremamadej

GALAȚI

Asociația Pro-vita pentru
Născuți și Nenăscuți
Tel: 0743.040.118
provitagalati@yahoo.com
Sabina Costache

HUNEDOARA

Asociația M.A.M.A.
Hunedoara
Str. George Enescu, nr. 12, Bl. 108,
Sc. A, Ap. 4
Tel: 0354.416.911
mama_miriam_hd@yahoo.com
Iulia Moldovan

IASI

Centrul de formare și
consiliere „Sfinții
Arhangheli Mihail și
Gavriil”
Strada Tâlpălarilor, nr. 12
0232.215.157, 0751.214.017
sfarhangheli@gmail.com
www.sfantiiarhangheli.ro

Centrul de Consiliere
Psiho-socială și Terapie
„Primul Pas”
Bd. T. Vladimirescu, nr. 89,
bl. 89, sc. A, ap. 2
Tel: 0232.277.901
contact@primulpas.org
www.primulpas.org
Geanina Ungurianu

Centrul de Informare și
Prevenție – Pro vita Iasi
– MMB
Tel: 0753.427.368,
dragos.balinisteanu@gmail.com
www.provitaiasi.ro
Dragoș Bălinișteanu

Centrul de ajutoare
a mamelor aflate în
dificultate „Praesidio”
(Pro vita Iasi – MMB)
Tel: 0756.333.890
cosmin_brinza@yahoo.com
www.provitaiasi.ro
Cosmin Brinza – Coordonator

ORADEA

Centrul de Informare și
Consiliere „Puls”
Str. Aurel Lazăr, nr. 4A, ap. 8
Tel: 0359.800.665, 0755.206.787
centrulpuls@yahoo.com
www.centrulpuls.ro
Cornelia Gherle

ROMAN

Asociația Familia și Viața
Str. Ștefan cel Mare, nr. 228
Tel: 0233.742.505,
0745.905.748
afav_roman@hotmail.com
www.familiasiviata.ro
Maria Gherghel

Pentru a vedea lista
completă cu centrele
de consiliere, vizitați
marsulpentruviata.ro.

de Pr. Radu Brînză

A milita pentru ceva dă sens vieții. Este în firea noastră, a oamenilor. Cel tânăr sau cel bătrân, creștinul sau necreștinul, economistul sau poetul, au crezul lor și pledează pentru Ceva. Acel Ceva este uneori antagonic. Un credincios va milita pentru cunoașterea lui Dumnezeu, un ateu pentru a-L desființa pe Dumnezeu. Alteori însă, indiferent ce credem sau ce suntem, ne regăsim în valori comune. În oricare tabără te-ai afla, ai o mamă și un tată.

Cine ar putea nega acest adevăr?

Tema marșului din acest an, „Pentru părinți. Pentru viață. Pentru copii”, dă fiecăruia dintre noi șansa de a ne regăsi nu pe poziții adverse, ci să mărturisim umăr la umăr, faptul că ne pasă de Părinți, de Viață, de Copii.

Preocuparea pentru viață sau familie, rămâne un lucru nobil. Biserica ne învață că, după trăirea împreună cu Dumnezeu, El Însuși Părintele tuturor, Familia este cel mai frumos spațiu de existență pentru om. Aici devenim ceea ce suntem, ocrotiți de mama și de tatăl nostru. De aici plecăm pentru a ne întemeia propria familie iar aici, în noua noas-

tră familie, se plămădește Viață atunci când primim de la Dumnezeu cel mai frumos dar, copiii noștri. Astfel, devenim noi înșine, din copii, mame și tați. Acesta este un adevăr cunoscut și trăit de fiecare dintre noi. Imaginea întipărită în suflet, a părintelui sau a copilului – depinde unde te situezi –, este temelia fericirii tale, a liniștii, a împlinirii, iar atunci când această imagine lipsește sau este distorsionată, totul devine trist, tern, ducându-ne existența într-un haos, uneori iremediabil.

Marșul pentru viață crește ca un copil frumos. Suetele de localități înscrise și miile de oameni care se implică în acest eveniment cresc de la an la an. Acest fapt arată că începem să conștientizăm, că ne pasă, că avem atitudine.

Vă așteptăm și de această dată la marșul pentru viață, așa cum ați fost și în anii din urmă. Noi, echipa Pro Vita, vom fi acolo și mi-ar plăcea ca, pe timpul marșului, lângă mine să fie nu doar colegul meu ci și opozantul meu. Mi-ar place ca, sub aceeași pancartă a marșului, să polemizez cu cineva când este vorba de ceva ce ne desparte, dar să mărturisim prin prezența noastră cât de important este să prețuim Părinții, Viața, Copiii.

Marșul pentru viață în lume

Marșul pentru viață de la Washington a avut loc pe 24 ianuarie 2020, reunind peste 225.000 de participanți. Este rodul unei munci de 47 de ani, depuse de organizațiile pro-viață. Este rodul unei munci de 47 de ani a organizațiilor americane pro-viață. Anul acesta, întreaga lume a aflat despre marș, întrucât evenimentul a beneficiat de prezența președintelui SUA, Donald Trump, primul din istorie care a participat în persoană la Marșul pentru viață. Alți președinți ai SUA, Ronald Reagan, George H.W. Bush și George W. Bush au transmis în trecut mesaje, dar nu au participat personal. Discursul lui Donald Trump a demonstrat o înțelegere profundă a nevoii de sprijin pentru femeile în criză de sarcină.

Extrase din discursul Președintelui SUA:

„Toți cei care suntem aici înțelegem un adevăr etern: Că fiecare copil este un dar prețios și sfânt de la Dumnezeu. Împreună, trebuie să protejăm și să prețuim demnitatea și valoarea sacră a fiecărei vieți umane. Când vedem imaginea unui copil în pântec, surprindem măreția Creației lui Dumnezeu. Când ținem în brațe un nou-născut, înțelegem iubirea nemăsurată pe care fiecare copil o aduce în familie. Când vedem un copil crescând, vedem splendoarea care iradiază din fiecare suflet uman. O viață schimbă lumea. Vă pot spune din experiența propriei familii. Ofer multă dragoste, multă-multă dragoste. Încă din prima mea zi în funcție am luat o măsură istorică pentru a sprijini familiile americane și a proteja copiii nenăscuți. Protejăm dreptul studenților pro-viață la liberă exprimare în campusurile universitare.”

Vicepreședintele SUA, Mike Pence, și soția sa, Karen, au transmis și ei un mesaj către participanți. „Credincioșilor de toate confesiunile care participă la marș: vă mulțumim pentru acest act de mărturisire. Această mișcare se susține de aproape 50 de ani prin rugăciunile voastre. Viața învinge datorită compasiunii și grijii voluntarilor de la toate centrele de sprijin în criza de sarcină din această țară. Și viața câștigă prin generozitatea a milioane de familii adoptive, care își deschid inimile la casele copiilor care au nevoie de ele [în SUA este legală

începerea procedurii de adopție dinainte de nașterea copilului – n. ed.]. Viața câștigă prin mărturisirea făcută de sute de mii de americani care înfruntă frigul pentru a manifesta pentru viață”, a spus Karen Pence.

„Cei care susțin avortul ar trebui să-i privească pe supraviețuitori în ochi.”

Un videoclip cu 14 supraviețuitori ai avortului a fost prezentat la Marșul pentru viață 2020 de la Washington. Clipul face parte din campania „Fețele alegerii”, care arată că bebelușii din pântecul mamelor sunt persoane, nu „alegeri”.

Înainte de eveniment, Mitropolitul Ortodox American Tihon le-a spus credincioșilor: „Marșul acesta nu se încheie astăzi. Este calea pe care trebuie să mergem în fiecare zi a vieții noastre. Faptele, lucrarea și vorbele noastre trebuie să le dedicăm afirmării darului vieții de la concepție și până la moartea naturală, de la nou-născuți la vârstnici. Doar mărturisind ceea ce credem, doar mărturisindu-ne credința în Iisus Hristos, reînnoită întru cunoașterea lui, și numai prin Harul Său se va schimba lumea din jur, iar viața va fi recunoscută drept ceea ce este: un mare dar de la Dumnezeu pentru noi.”

Crește participarea și la Chicago

Mii de susținători ai vieții au ieșit în 11 ianuarie pe străzile orașelor Chicago și Denver pentru a susține dreptul la viață al copiilor nenăscuți. Marșul pentru viață de la Chicago se organizează doar de câțiva ani, iar anul acesta a stabilit un record în ceea ce privește participarea, reunind peste 9.000 de oameni.

50.000 de participanți la Paris. Tânăr cu Sindrom Down: „Lăsați-ne să trăim!”

La Marche pour la vie Paris (Marșul pentru viață de la Paris) a reunit anul trecut 50.000 de susținători ai vieții. În discursul susținut la marș, François, un tânăr cu Sindrom Down a spus:

„Dragi prieteni, sunt François, am 20 de ani și sunt bucuros să vă văd pe toți aici. Sunt bucuros să văd atât de mulți oameni manifestând pentru viață. Sunt bucuros pentru că astăzi ați manifestat puțin și pentru mine. Asta îmi încălzește inima. Eu știu că în Franța persoanele ca mine sunt depistate încă din pântecul mamei. Unui nu vor să ne lase să trăim. Dar tata și mama m-au iubit și m-au primit. Eu lucrez și sunt mândru de munca mea. Și colegii mei sunt mândri de treaba pe care o fac. Locuiesc într-un cămin, împreună cu alți adulți. Sunt fericit. Am o familie genială. Am prieteni grozavi. Știu să citesc, știu să scriu. Joc și fotbal. Sunt un om ca voi, am o inimă ca a voastră, am totul ca voi și am și un cromozom în plus! (...) Noi, cei cu trisomie 21, nu vrem să fim suprimați. Vrem să trăim. Medicina și știința trebuie să ne îngrijească și să ne vindece, nu să ne respingă!”

Peste 8.000 de oameni la Berlin

La a cincisprezecea ediție, Marșul pentru viață de la Berlin s-a bucurat de cea mai numeroasă participare din istoria lui. Ediția de anul trecut a fost dedicată copiilor nenăscuți diagnosticați cu dizabilități sau alte afecțiuni precum Sindromul Down. Tema a fost aleasă, deoarece guvernul a decis decontarea din bani publici a costurilor pentru testele prenatale eugenice. Majoritatea celor diagnosticați cu Sindrom Down sunt avortați. În Germania se fac în total peste 100.000 de avorturi pe an.

8.000 de participanți la Londra

Cel mai recent marș de la Londra a avut sloganul #Irreplaceable („De neînlocuit”). La finalul marșului, în Piața Parlamentului, au ținut discursuri pro-viață americana Melissa Ohden, supraviețuitoare a unui avort salin, și nigeriana Obianuju Ekeocha, fondatoarea canalului media pro-viață Culture of Life Africa. Anul acesta, marșul de la Londra are loc pe 13 iunie, cu tema „Equal from Day One” („Suntem la fel din prima zi”).

Belfast, Irlanda de Nord: Peste 20.000 de participanți

Pe 8 septembrie 2019, nord-irlandezii au ieșit în stradă pentru a protesta împotriva încercărilor Parlamentului de

la Londra de a impune legalizarea avortului în provincia lor. În fața parlamentului local, s-au ținut 6 minute de tăcere. „Noi, poporul din Irlanda de Nord, nu am fost întrebați referitor la modificarea legislației pe care opinia publică de aici o respinge și dorim ca parlamentarii nord-irlandezi să voteze împotriva modificărilor propuse, deoarece vocea celor nenăscuți care nu pot vorbi nu a fost luată în considerare când s-au votat amendamentele”, a spus Sarah Crutchley, organizatoarea marșului.

Dublin, Irlanda:

„Nu tot ce este legal este și drept”

În Irlanda, la Dublin, a 13-a ediție a Marșului pentru viață a avut loc după ce controversatul referendum organizat în 2018 a decis eliminarea din Constituție a protecției dreptului la viață pentru copiii nenăscuți. La marș, irlandezii au transmis că nu tot ce este legal este și drept. Și sclavia era legală cândva.

Marșul pentru viață de la Bruxelles a umplut orașul cu flori albe

Cea mai recentă ediție de la Bruxelles a marșului a umplut capitala Belgiei cu trandafiri albi, simbol al purității vieții copiilor nenăscuți. Participanții au afișat mesaje ca: „Viața mea, alegerea ta?” „Toți am fost cândva embrioni.” „Medici, apărați viața!” „Toți ne naștem liberi, cu condiția de a fi liberi să ne naștem.”

50.000 de slovaci la Bratislava, Slovacia. Mărturia unui scriitor

La cel mai recent marș pentru viață de la Bratislava, capitala Slovaciei, au participat peste 50.000 de oameni. Populația orașului este 430.000 de locuitori și a țării de 5,5 milioane. Participanții au cerut eliminarea discriminării împotriva copiilor nenăscuți, respectarea drepturilor părinților, sprijin pentru femeile însărcinate și pentru familiile cu mulți copii și sprijinirea organizațiilor care oferă asistență pentru aceste categorii.

Daniel Hevier, un scriitor care era să fie avortat, și-a prezentat mărturia: „Era în martie 1955. Un medic ginecolog se afla în fața unei femei tinere și i-a confirmat că este însărcinată. În loc să o felicite pentru viața pe care o purta în pânțe, trebuia să i-o ia. Avea motive pentru asta. Mama mea avea leziuni renale severe. Nu era voie ca o femeie să fie expusă unui risc de a avea probleme de sănătate sau de a naște un copil cu probleme. Eram la mijlocul anilor '50. Recent fuseseră executați oameni, inclusiv preoți și lideri religioși, pământul fusese luat de la țărani, iar oamenii cu diferite convingeri politice fuseseră închiși. De asemenea, medicina era ideologizată: refuzul vaccinării sabota sănătatea socialistului. Ginecologii nu și-ar fi permis să reflecteze asupra problemelor de conștiință, pentru că ar fi putut ajunge să dea la lopată într-un loc întunecos. În acest context, mama a spus: «Nu renunț la copil».

Acum aflu că numărul avorturilor din țară a scăzut la 6.024. Adică 20 de clase, de la 20 de școli, din 20 de orașe. Cât populația orașului Gelnica. Gândiți-vă că, dintr-odată, acest oraș nu ar mai exista. Am ucis acești copii. I-am lipsit de darul vieții. Desigur, spre deosebire de comunism, acum medicii au posibilitatea de a alege să nu facă acest lucru.”

București: unicitatea fiecărui om și bucuria vieții vor învinge!

Marșul pentru viață 2019 a arătat că atitudinea pro-viață câștigă inimile a sute de mii de români. De la an la an, tot mai mulți oameni înțeleg că solidaritatea salvează vieți, că sprijinul pentru femeile în criză de sarcină este ceva firesc și vital pentru o societate care respectă viața.

Pentru viață

Cu acest prilej, Eliza Maria Clotea, președinta Asociației Studenți pentru viață a spus: „Astăzi, viața câștigă în 670 de orașe din România și din Republica Moldova. Datorită dumneavoastră, suntem azi mii de brațe care se întind spre femeile aflate în criză de sarcină, arătându-le că suntem alături de ele. Datorită dumneavoastră, suntem mii de inimi care bat alături de copiii nenăscuți, purtând în ele dorința de a-i proteja. Datorită dumneavoastră, suntem mii de glasuri care spunem DA, sunt recunoscător pentru darul vieții!”.

Prezent la marș alături de soția sa și de cele trei fiice ale lor, europarlamentarul Catalin Ivan a afirmat: „Pot să înțeleg într-o oarecare măsură ce înseamnă criza de sarcină. Cred, totuși, că acest subiect nu este dezbătut deloc sau este dezbătut prea puțin în România. Ca politician de 10 ani în Parlamentul European pot să vă spun că la nivelul clasei politice nu este neapărat rea voință, ci este foarte multă ignoranță. E un subiect despre care nu se discută, despre care nu se știe.”

Număr record de susținători ai vieții, în Republica Moldova și în Chișinău

Marșul pentru viață 2019 – „Unic din prima secundă” s-a desfășurat sâmbătă, 23 martie, în peste 370 de localități din Republica Moldova. În Chișinău, evenimentul a fost organizat de Asociația Moldova pentru viață. Mariana Mihăilă a cântat și a susținut viața la Marșul pentru viață Chișinău spunând: „Fiecare viață contează! Dacă Dumnezeu îți dăruiește un copil, o să-ți dea puteri și resurse pentru a crește acest copil”.

În Parlamentul European s-a desfășurat prima ediție a evenimentului „Babies Go to the European Parliament”

Martți, 19 martie 2019, în Parlamentul European s-a desfășurat prima ediție a evenimentului „Babies Go to the European Parliament”, organizat de europarlamentarul independent Cătălin Ivan la inițiativa Centrului „Sfânta Alexandra Împărăteasa”. Tema ediției din acest an a fost „Beyond the pro-life vs pro-choice debate, there is a room for EU to support women in pregnancy crisis”. Cu alte cuvinte, participanții au discutat despre ce putem face concret la nivelul Uniunii Europene pentru femeile în criză de sarcină, dincolo de dezbaterile pro-viață versus pro-alegere/pro-avort.

Nr. 9 ♥ Primăvară 2020

pg. 5

Marșul pentru viață 2020 Pentru viață Pentru părinți Pentru copii

În perioada **1–31 martie 2020**, în peste 900 de localități din România și din Republica Moldova se va desfășura **Luna pentru viață 2020 „Pentru viață. Pentru părinți. Pentru copii”**, având ca punct culminant **Marșul pentru viață 2020 „Pentru viață. Pentru părinți. Pentru copii”**, organizat **sâmbătă, 28 martie 2020**.

Pentru viață. Pentru părinți. Pentru copii

Am ales tema din acest an cu gândul la binele părinților și al copiilor născuți și nenăscuți ai României: cei din țară, cei din Basarabia, din nordul Bucovinei și de lângă granițe, cei din diaspora. Pe toți acești părinți și pe copiii lor îi unesc viața și dragostea: părinții ocrotesc viața copiilor lor – din dragoste. Iar viața copilului începe în momentul concepției. O femeie este mamă din momentul concepției copilului. Un bărbat este tată din momentul concepției copilului. Și – niciodată – nimic nu poate schimba această stare de lucruri, indiferent ce li se întâmplă părinților sau copiilor.

A curma viața unui copil, care avea potențialul de a lumina viețile părinților și comunitatea întreagă, care exista pentru a aduce bucurie și sens în lume, este un eșec. Un eșec al dragostei. Un eșec al acceptării responsabilității de părinte.

Avortul măsoară lipsa de funcționalitate a unui cuplu sau a unei familii. Dar el dă și măsura egoismului celor din jur. Știm că e adevărat proverbul „Este nevoie de un sat să crești un copil”. Tot așa de adevărat este că e nevoie de o comunitate de oameni nepăsători față de semenii pentru ca avortul să ajungă prima soluție la criza de sarcină.

De ce suntem neputincioși în fața destrămării societății noastre?

De câțiva ani, avem la dispoziție statisticile internaționale și aflăm de traficele a milioane de adolescente și

de tinere românce. Ele nu vor fi visat în copilărie nici să facă videochat, nici să devină victime ale pornografiei și ale prostituției. Au ajuns în această situație sau prin minciună, sau prin violență, sau prin abuz. Sau prin toate la un loc. Și, mai ales, prin lipsă de sprijin. Prin indiferență. Câți știm, de pildă, că femeile românce constituie 4% din populația de sex feminin din provincia Ragusa, Italia, dar că ele fac 20% din totalul avorturilor înregistrate acolo? Medicii din zonă consideră că situația lor este legată de exploatarea sexuală sistematică la care sunt supuse. Aflăm despre aceste femei, ne mirăm și alegem să ignorăm dramele lor.

Ne cutremurăm când auzim *breaking news*-urile periodice despre moartea unora dintre ele. Dar vom continua să le ignorăm, atâta timp cât vom ignora pierderea a zeci de milioane de vieți prin avort, atâta vreme cât vom ignora crizele de sarcină care provoacă avorturile.

Pentru că nu putem să îi tratăm pe cei din jurul nostru mai bine decât tratăm copilul nenăscut. Adică viața umană însăși, în forma ei cea mai vulnerabilă. Și cea mai inocentă. Și nu putem să ne comportăm față de cei din jurul nostru mai bine de cum ne comportăm față de o femeie aflată în criză de sarcină.

O femeie în criză de sarcină se confruntă cu lipsă de sprijin, adesea cu un partener abuziv, cu dificultatea de a-și continua studiile, cu lipsa unei locuințe sau a unui serviciu, ori cu amenințarea că va fi dată afară din casă ori de la serviciu dacă păstrează copilul. Dacă pe ea nu o ajutăm, pe cine altcineva vom sprijini?!

Câtă grijă ai de familie, atâta grijă ai de societatea în care trăiești. Și cât te îngrijești de amândouă – atâta grijă ai de copiii nenăscuți și de femeile în criză de sarcină.

Printr-o criză majoră trec părinții care primesc în perioada de sarcină un diagnostic sever pentru copilul lor. Principiile eugenice clasice, în care unele vieți sunt considerate nedemne pentru a fi lăsate să continue, duc astăzi la avortarea a circa 96% dintre copiii diagnosticați cu Sindrom Down în Uniunea Europeană. În același timp, cei 4% care supraviețuiesc sunt în centrul atenției pe 21 martie, de Ziua Mondială a Sindromului Down, ca o cortină menită să ascundă ce le facem celorlalți.

Acești copii și părinții lor au nevoie de sprijin. În criză de sarcină ajung familiile ai căror copii nenăscuți sunt diagnosticați cu alte boli grave, unele tratabile după naștere, altele nu. Și în cazul lor, presiunea socială a avortului este foarte mare. Dar avortul pe motive de dizabilitate a copilului este eșecul în a urma chemarea nobilă de a sprijini viața unui copil lipsit de putere. Aceste familii, acești copii au nevoie să le fim alături.

De sprijin au nevoie și părinții cărora le moare copilul fie prin avort spontan, fie la naștere. Drama lor este atât de puțin înțeleasă, încât nici măcar nu au dreptul să-și ia fiul sau fiica de la spital, pentru a-i face o înmormântare. Câți știm că un copil mort înainte de 28 de săptămâni de sarcină este socotit un simplu deșeu biologic? Dar se poate și altfel! În Austria este posibil ca, la cererea

unuia dintre părinți, dar întotdeauna cu acordul expres al mamei, să fie eliberat un certificat pe numele copilului mort în urma unui avort spontan indiferent de vârsta lui. Marșul pentru viață este neconfesional și apolitic. Organizatorii locali sunt independenți unii de alții. Nu cerem interzicerea legală a avortului, ci lucrăm pentru a schimba inimile față de femeile în criză de sarcină și față de copiii lor nenăscuți. Considerăm că fără schimbarea inimilor, fără conștientizarea adevărului, fără sprijin real și suficient, nu poate exista schimbare reală. De ce? Pentru că avorturile se fac din lipsă de cunoaștere, din lipsă de dragoste și din lipsă de sprijin, iar legea nu poate oferi nimic din toate acestea.

Marșul pentru viață va fi pe 28 martie, dar nu se termină atunci. În România este nevoie de activități de sprijinirea vieții pe tot parcursul anului, iar atitudinea pro-viață este firescul fiecărei zile a vieții noastre. Proiectul actual de țară, unitatea românilor, nu poate fi înfăptuit fără să ne pese de cei mai mici și mai vulnerabili dintre noi, copiii nenăscuți. România viitorului este România vieții, este România părinților și a copiilor! Indiferența și avorturile o distrug, dragostea și responsabilitatea o construiesc!

Eliza Maria Cloțea
Președinte – Asociația „Studenti pentru viață”

Alexandra Nadane
Președinte – Asociația „România pentru viață”

Statistici internaționale

De când avortul a fost legalizat pentru prima dată în fosta Uniune Sovietică, în 1920, au fost uciși prin avort peste un miliard de copii în întreaga lume. Acest număr îngrozitor a fost prezentat în raportul Global Life Campaign publicat în 2017. Reamintim că, pentru România, statisticile nu includ nici avorturile care se efectuează în clinicile particulare, nici avorturile medicamentoase din spitalele de stat și din clinicile particulare, pentru că nu sunt raportate. În plus, avorturile făcute de persoanele tinere și mature plecate la muncă în străinătate, care repre-

zintă o parte însemnată din populația României aflată în perioada de fertilitate, au fost numărate în contul țărilor respective. În aceste condiții de subraportare, în anul 2017 România se afla pe locul 8 în lume la numărul total de avorturi din istoria ei și pe locul 5 în lume în privința raportului dintre numărul istoric total de avorturi și populație. Republica Moldova este cu un procent în urma României în acest al doilea clasament, arătând că mentalitatea românilor în privința avorturilor este aceeași și în stânga, și în dreapta Prutului.

Sursele datelor (alăturat) :

^[1] Abortion statistics and other data—Johnston’s Archive, „Historical abortion statistics, Romania”, September 2015, compiled by Wm. Robert Johnston, online la <http://www.johnstonsarchive.net/policy/abortion/ab-romania.html>
^[2] Institutul Național de Statistică, 2020, Baza de date Tempo-Online, Populație, online la <http://statistici.insse.ro:8077/tempo-online/#/pages/tables/insse-table>; datele sunt subraportate: ele nu conțin numărul avorturilor din clinicile private și nici numărul avorturilor medicamentoase.

Statistica avorturilor în România

În România, în perioada 2018-1958, statisticile instituțiilor de stat au înregistrat **22.880.236 de avorturi**. Acest număr nu include avorturile care se efectuează în clinicile particulare și avorturile medicamentoase din spitalele de stat și din clinicile particulare, pentru că nu sunt raportate, și nici avorturile făcute de persoanele tinere și mature plecate la muncă în străinătate, care reprezintă o parte însemnată din populația României aflată în perioada de fertilitate.

Dacă s-ar avea în vedere și aceste date, pentru care nu există cifre exacte, probabil numărul avorturilor s-ar dubla.

Primele 10 țări din lume după numărul total al avorturilor raportate de fiecare stat până în anul 2017

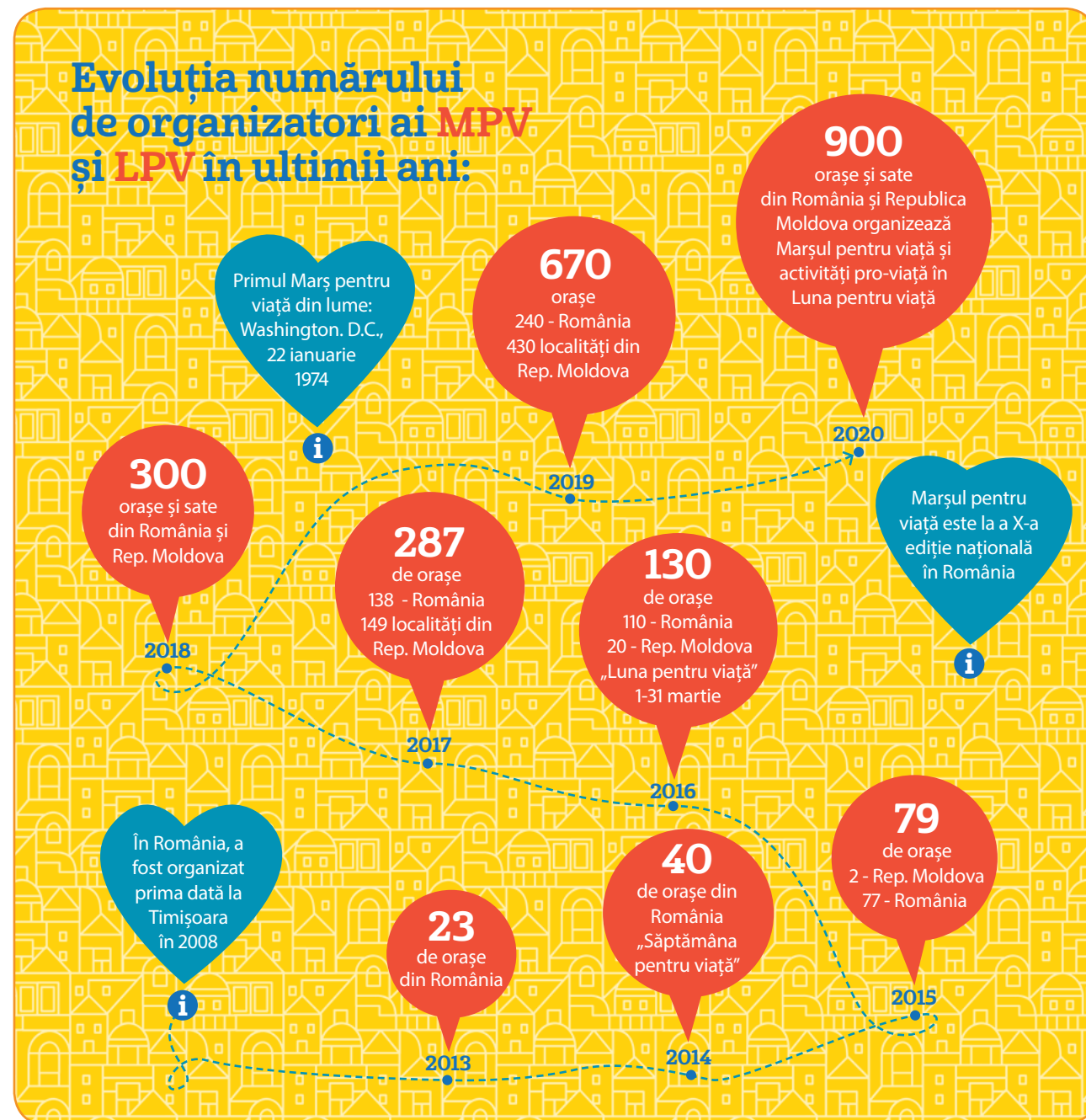
		Nr. total de avorturi raportate până în 2017
Loc	Țară	
1	China	382.752.000
2	Federația Rusă	216.256.000
3	S.U.A.	52.827.000
4	Ucraina	52.074.000
5	Japonia	39.081.000
6	Vietnam	26.826.000
7	India	24.328.000
8	România	22.871.000
9	Coreea	18.371.000
10	Kazakhstan	16.188.000

Primele 10 țări din lume în funcție de raportul dintre numărul total de avorturi până în 2017 și populația respectivei țări în 2017

		Procent avorturi/ total populație
Loc	Țară	
1	Federația Rusă	152%
2	Letonia	123%
3	Estonia	123%
4	Ucraina	114%
5	România	106%
6	Republica Moldova	105%
7	Belarus	98%
8	Serbia	91%
9	Kazakhstan	88%
10	Bulgaria	82%

An	Număr avorturi înregistrate	Procent avorturi	Procent nașteri	Nr. copii născuți vii ^[3]
1958	112.100 ^[1]	22%	78%	390.500 ^[1]
1959	578.000 ^[1]	61%	39%	368.007 ^[1]
1960	769.776 ^[1]	69%	31%	352.241 ^[1]
1961	859.533 ^[1]	73%	27%	324.859 ^[1]
1962	961.679 ^[1]	76%	24%	301.985 ^[1]
1963	1.034.987 ^[1]	78%	22%	294.886 ^[1]
1964	1.097.932 ^[1]	79%	21%	287.383 ^[1]
1965	1.112.704 ^[1]	80%	20%	278.362 ^[1]
1966	973.447 ^[1]	78%	22%	273.678 ^[1]
1967	205.783 ^[1]	28%	72%	522.900 ^[1]
1968	220.193 ^[1]	29%	71%	526.091 ^[1]
1969	257.496 ^[1]	36%	64%	465.764 ^[1]
1970	292.410 ^[1]	41%	59%	427.034 ^[1]
1971	341.740 ^[1]	44%	56%	400.146 ^[1]
1972	380.625 ^[1]	49%	51%	389.153 ^[1]
1973	375.752 ^[1]	50%	50%	378.696 ^[1]
1974	334.621 ^[1]	44%	56%	427.732 ^[1]
1975	359.417 ^[1]	46%	54%	418.185 ^[1]
1976	383.220 ^[1]	48%	52%	417.353 ^[1]
1977	378.990 ^[1]	47%	53%	423.958 ^[1]
1978	394.636 ^[1]	49%	51%	416.598 ^[1]
1979	403.776 ^[1]	50%	50%	410.603 ^[1]
1980	413.093 ^[1]	51%	49%	398.904 ^[1]
1981	427.081 ^[1]	53%	47%	381.101 ^[1]
1982	468.041 ^[1]	58%	42%	344.369 ^[1]
1983	421.486 ^[1]	57%	43%	321.498 ^[1]
1984	303.123 ^[1]	46%	54%	350.741 ^[1]
1985	302.838 ^[1]	46%	54%	358.797 ^[1]
1986	183.959 ^[1]	33%	67%	376.896 ^[1]
1987	182.442 ^[1]	32%	68%	383.199 ^[1]
1988	185.416 ^[1]	33%	67%	380.043 ^[1]
1989	193.084 ^[1]	34%	66%	369.544 ^[1]
1990	992.265 ^[2]	76%	24%	314.746 ^[2]
1991	866.934 ^[2]	76%	24%	275.275 ^[2]
1992	691.863 ^[2]	73%	27%	260.393 ^[2]
1993	585.761 ^[2]	70%	30%	249.994 ^[2]
1994	530.191 ^[2]	68%	32%	246.736 ^[2]
1995	502.840 ^[2]	68%	32%	236.640 ^[2]
1996	455.340 ^[2]	66%	34%	231.348 ^[2]
1997	346.468 ^[2]	59%	41%	236.891 ^[2]
1998	270.930 ^[2]	53%	47%	237.297 ^[2]
1999	259.266 ^[2]	53%	47%	234.600 ^[2]
2000	257.267 ^[2]	52%	48%	234.521 ^[2]
2001	253.426 ^[2]	54%	46%	220.368 ^[2]
2002	246.714 ^[2]	54%	46%	216.261 ^[2]
2003	223.914 ^[2]	51%	49%	212.459 ^[2]
2004	189.683 ^[2]	47%	53%	216.261 ^[2]
2005	162.087 ^[2]	43%	57%	221.020 ^[2]
2006	149.598 ^[2]	41%	59%	219.483 ^[2]
2007	136.647 ^[2]	39%	61%	214.728 ^[2]
2008	127.410 ^[2]	37%	63%	221.900 ^[2]
2009	115.457 ^[2]	34%	66%	222.388 ^[2]
2010	101.271 ^[2]	32%	68%	418.185 ^[2]
2011	102.896 ^[2]	34%	66%	196.242 ^[2]
2012	87.477 ^[2]	31%	69%	201.104 ^[2]
2013	85.742 ^[2]	30%	70%	214.932 ^[2]
2014	77.806 ^[2]	30%	70%	202.501 ^[2]
2015	70.447 ^[2]	25%	75%	206.190 ^[2]
2016	63.085 ^[2]	23%	77%	209.641 ^[2]
2017	55.931 ^[2]	21%	79%	205.835 ^[2]
2018	52.018 ^[2]	20%	80%	206.575 ^[2]

Raluca Blejușcă: Familia e putere, taină, bucurie. Familia este prioritatea mea

INTERVIU

Ce gânduri despre familie ați avut în copilărie și în adolescență?

Am iubit familia de mică. Am copilărit într-o casă mare cu multe animăluțe, alături de sora mea mai mare, Nicoleta, și alături de ambii părinți, de la care am simțit multă dăruire, multă putere de muncă venită din iubire. Mama era trup și suflet pentru noi două să nu ne lipsească nimic. Prezența bunicilor a fost, de asemenea, una foarte importantă. Îmi amintesc și acum cum bunica se trezea de dimineață pe la 06:00, aprindea candelă, se ruga, se trezea și în timpul nopții să mențină focul în sobă, iar eu priveam fascinată cum trosneau lemnele... Sau de momentele când torcea lână, iar eu făceam ghem din firul gros de lână. Mama și bunica mă învățau cum să lucrez cu andrelele pentru a face hăinuțe păpușilor. Gesturile acestea par mici, dar lasă amprente asupra sufletului.

În copilărie, sora mea a fost darul meu cel mai de preț pe care mi l-au putut face părinții. Dacă am reușit să mă mențin mereu la școală pe primele două locuri, deși încă de la 10 ani am avut un program extrem de încărcat cu muzica, i se datorează. Sora mea a fost un copil eminent la școală. Astfel, acasă eu

continuuam orele cu cea mai bună profesoară a mea – sora mea. Am copilărit alături de cei doi verișori și ne simțeam ca o familie de 4 copii. Se crea o atmosfera tare frumoasă când ne vedeam: ne urcam în cireși, tei, vișini, culegeam mușetel împreună, flori de mac, ajutam părinții la strânsul recoltei de porumb, jucam șah, remi, țomanap, elasticul, „Nu te supăra frate”. Nu mi-a lipsit nimic în copilărie – de fapt, numai contactul cu biserica. Abia mai târziu am realizat cât gol poate aduce lipsa acestui contact. Cât timp ești mic, ești oricum curat și nu simți aceste goluri. Mai târziu, în schimb, se depune zgura pe suflet și e nevoie de un duhovnic bun pentru a-ți recăpăta starea.

Ce gânduri aveți pentru femeile cărora li se spune că pot reuși profesional doar dacă fac compromisuri morale?

Dacă nu ai niște principii sănătoase din familie sau un duhovnic bun care să te îndrume, e aproape imposibil să nu ajungi la compromis. Societatea vrea să scoată profit de pe urmă ta repede, călcând ușor peste norme, valori. De aceea, ofertele vor fi mereu atractive. E nevoie de multă atenție, să nu cedăm ușor. Un compromis care pare mic

atrage întotdeauna un altul. După ce am renunțat la muzică, primeam mereu fel de fel de oferte de a mă reîntoarce. Inclusiv un contract cu o casă de discuri din Anglia, cu un manager important care credea foarte mult în vocea mea, dar am cântărit foarte bine situația și am simțit multă neliniște. Neliniștea aceasta e semnul că nu trebuie să faci anumiți pași doar de dragul succesului. Va veni cu siguranță o altă ocazie cu adevărat de Sus. Femeile despre care mă întrebați trebuie să creadă până la capăt că se poate și fără compromisuri. Din păcate, în niciun domeniu nu se mai întâmplă lucrurile la modul ideal. Dumnezeu cred că se uită mult și la intenția cu care faci anumite lucruri.

De ce ați ales să vă retrageți din trupa „Angels”?

Sufletul meu nu mai putea răbda lumea cluburilor, a discotecilor, a concertelor zgomotoase la care se crea o adevărată nebunie. Întâlnirea cu un călugăr de la Mănăstirea Putna care m-a cutremurat prin iubirea lui față de binele sufletesc al oamenilor, întâlnirea cu Părințele Arsenie Papacioc m-au făcut să schimb direcția. După ce m-am întors din ultimul meu turneu din Canada, mi-am promis că voi re-

Reluăm și în acest an apelul ca societatea să creeze diferite instrumente prin care să sprijine femeia în criză de sarcină, precum:

- **Înființarea de centre de sprijin** pentru femeile însărcinate, unde femeile în criză de sarcină să poată beneficia, la cerere, de consiliere psihologică gratuită și de sprijinul unui asistent social specializat în criza de sarcină;
- **Crearea posibilității legale** ca femeia însărcinată care consideră că nu poate crește copilul să îl

încredințeze spre adopție imediat după naștere, după modelul adopției începute în perioada de sarcină care este utilizat în SUA, Marea Britanie, Australia;

- **Valorizarea în societate a tuturor celor implicați în adopție**, în vederea eliminării mentalității disprețuitoare la adresa copiilor adoptați, a părinților

adoptivi și, mai ales, la adresa mamelor sau părinților care își încredințază copiii spre adopție când dificultăți majore le afectează capacitatea de a se ocupa corespunzător de creșterea acestora;

- **Crearea posibilității**, la cererea mamei care a pierdut sarcina, de a înmormânta legal copilul.

nunța. Se umpluse paharul cu tot ceea ce văzusem, simțisem în lumea aceea a showbiz-ului. Nu pot intra în detalii, dar începând să gust din Ortodoxie, nu mă mai puteam bucura de gusturi străine.

Ce v-a determinat să cântați din nou public, în alt gen muzical?

Reîntoarcerea mea în muzică a fost rodul multor zbateri interioare. Ori cât de fericită mă simțeam în viața de familie, auzeam din când în când acest glas interior care mă făcea să simt, din ce în ce mai puternic, că trebuie să mă reîntorc. Duhovnicul mi-a spus: Raluca, dacă nu poți opri un râu care curge încontinuu, atunci schimbă-i direcția. Adică luptă-te să creezi și să cânti o muzică frumoasă. Eu, asociind atunci muzica cu showbiz-ul, nu mai puteam crede în frumusețea muzicii. Nu mai credeam în artă. Dar am dus o luptă mare să încep să o redescopăr, ascultând, de exemplu, multă muzică de film sau *Anotimpurile* în varianta simfonică a maestrului Tudor Gheorghe.

M-am reîndrăgostit de muzica în care am găsit armonii inepuizabile. Arta, muzica au puterea de a schimba stările oamenilor, de a mișca inimi împietrite, de a storce lacrimi din ochi neplânși demult. Cu timpul s-au strâns și compozitori deosebiți cu care am creat melodii

deosebite. Urmează să descoperiți muzica mea încet, încet. Și, bineînțeles, faptul că am tot sprijinul soțului pentru o astfel de muzică și că în familia mea nu există neliniște în plus pentru ceea ce fac e poate cel mai important lucru pentru mine. Nu aș face nimic dacă familia mea s-ar tulbura.

Ce înseamnă familia pentru dumneavoastră?

Familia e prioritatea mea. Nici o carieră din lumea asta nu ar avea cum să mă îplinească mai mult decât familia, așa cum o trăiesc în prezent. Familia e locul în care se învață iubirea autentică, locul în care orice umbră ar avea membrii ei, ea se poate transforma în lumină, cu răbdare, dăruire și înțelegere. Familia e inspirație. E transformarea imposibilului în posibil. E putere, e taină, e bucurie.

Cu fiecare copil, mi s-au deschis simțiri, trăiri, perspective noi. Nu mă mai satur să le descopăr. Pentru că în familia adevărată nu trebuie să se ajungă la blazare. Dacă nu simți bucuria că ai mai primit de Sus încă o zi alături de membrii familiei tale sau că familia ta te învață zilnic ceva nou, atunci trebuie să te întorci mereu să vezi unde s-a pierdut firul. Să îl refaci imediat. Să nu lași lucrurile negative nerezolvate. Să existe comunicare permanentă între soți. Prezentul trebuie să devină timpul tău. Cei cinci copilași sunt rodul vizibil al căsătoriei, dar există și partea de taină a căsnicieii. Sunt nenumărate alte probleme sufletești, psihologice pe care mi le-am vindecat prin căsătorie și încă altele în curs de șlefuire.

Cum vedeți relația dintre soț și soție?

Relația aceasta e mare taină. Mai întâi, cred că este important să te îndrăgostești și de fizicul lui, nu doar de sufletul lui. Omul e și trup, și suflet, și ambele au importanța lor. E nevoie de un tot. Femeia trebuie să cultive respectul, încrederea față de soțul ei. Cuvântul lui să con-

teze cel mai mult pentru tine, mai mult decât al părinților sau al altor rude, prieteni. Să nu renunțe nici unul, nici celălalt, în niciun caz, la mici gesturi de tandrețe, la priviri pline de dragoste oferite unul altuia pe parcursul zilei. În felul acesta se clădesc reciproc, iubirea crește și copiii se hrănesc din relația aceasta. E un efort aproape permanent de a atinge această armonie. Există neputințe în ambii parteneri, dar ideal este să se ridice unul pe altul, fără să se judece reciproc. Să găsească soluții împreună. De obicei nu sunt amândoi puternici în același timp, dar nici slabi în același timp. De aceea, fiecare se servește de umărul celuilalt în momente dificile pentru a realiza urcușul.

Un alt aspect foarte important este fidelitatea, până și în gânduri. De la un gând pornește de obicei orice alunecare. Și relația strânsă cu un duhovnic bun. Ideal ar fi să fie comun. Și multe alte aspecte de taină pe care nu le pot spune. Oricum, este o relație care pe mine m-a întregit. De multe ori îl simt prezent pe soțul meu și în respirația mea. Dar iubirea e dar de Sus. Eu nu aș putea iubi dacă Dumnezeu nu mi-ar pune în suflet iubirea. De la noi e doar voința de a iubi. Restul e de Sus.

Sunteți mamă a cinci copii. Cum ați primit venirea pe lume a fiecăruia dintre ei?

Primul copil a venit la un an și jumătate de la căsătorie, iar apoi au venit cam la distanță de doi ani. De fiecare dată când aflu că sunt însărcinată, plângeam de bucurie. În același timp începea să îmi bată inima mai tare de la mulțimea gândurilor care începeau să mă străbată: dacă voi putea să mă descurc cu încă un copilaș în plus, erau grețurile puternice în primele luni de sarcină, frica de nașterea naturală, care implică dureri aproape la limita suportabilității, nopțile chinuite de lipsa de somn, continua tăiere a voii. Dar bucuria că purtam în mine o nouă ființă mă umplea mai tare decât orice alt gând negru. Grijiile, gândurile

de genul acesta sunt firești, dar se duc cu timpul și cu ignorarea lor. În general, în viața de familie bucuriile și greutățile vin în mod alternativ. După furtuni se așterne liniștea, bucuria. Din ambele experiențe te folosești nespun. Dar mai bine le păstrez în inima mea...

Aveți modele de familii care vă inspiră?

Sunt mai multe familii cu mulți copii de la care am avut multe de învățat, cum ar fi, de exemplu, familia domnului doctor Ștefan Mindea, care are șase copii. În special mă sfătuiesc cu sora mea, care are și ea cinci copii și este un model pentru mine. În general, familiile acestea pe care le port în suflet sunt familii de medici, profesori, judecători, preoți, avocați etc. Eu consider că un bun creștin trebuie să fie în primul rând un bun familist, un om responsabil și un profesionist la locul de muncă.

Ce gânduri aveți pentru cei care doresc să-și întemeieze o familie?

Ce gânduri am? Să nu stea prea mult pe gânduri. Dacă el simte că, într-adevăr, ea este aceea, și reciproc, să facă pasul cât mai devreme. Cu cât se vor căsători mai devreme, cu atât se vor armoniza mai ușor unul cu celălalt. Și vor fi încă tineri când își vor vedea copiii crescând. Totuși, în căsătorie nu te așteaptă doar lapte și miere. Încă de la început trebuie să fii disponibil să lupți pentru toate problemele mai mici sau mai mari care apar. Să fii responsabil, capabil de sacrificiu și plin de iubire.

Ce rol are credința în viața dumneavoastră?

Un rol central. Pentru noi, Ortodoxia e calea adevărată, bucuria. Spovedania e locul în care venim răniți și ne întoarcem acasă cu aripi.

Ce le transmiteți femeilor care trec printr-o criză de sarcină și se tem gândindu-se că copilul va fi o piedică pentru viitorul lor?

Teama e firească. Dar frica de suferință e mai grea decât suferința în-

săși. Într-adevăr, nu e ușor deloc să crești un copil, dar bucuria primită nu se compară cu nicio greutate pe care o depui pentru el. Copilul nu este niciodată o piedică, ci un motor care te va ajuta să mergi doar înainte. Copilul îți va arată exact cât trebuie să te implici în cariera ta. Noi vrem să facem multe, dar nu în mult stă fericirea. El va fi barometrul la care te vei raporta mereu. Dacă lui îi va fi bine din toate punctele de vedere, nu doar material, atunci când vei vrea să faci ceva, atunci și tu vei avea liniște și putere să faci acel lucru. Copilul te va ghida mai mult decât îl vei ghida tu pe el, de multe ori.

Ați cunoscut persoane care au făcut avort sau au determinat un avort?

Da. Din păcate am auzit „n” situații cu familii care au făcut avort. Femei care regretă enorm și ar face orice ca să poată da timpul înapoi, dar și femei care povestesc ca și cum asta a fost, nu aveau altfel cum, fără să pară că le mustră conștiința prea tare. Mama mi-a povestit că ea trebuia să fie avortată. Ceea ce înseamnă că nici eu nu aș mai fi existat, dacă mamei mele i s-ar fi luat darul vieții. Dar s-a întâmplat cumva o minune. În timp ce mama ei aștepta în salon să i se facă întreruperea de sarcină, aceasta a simțit o bătaie pe umărul drept, ca de inger, și în același timp a auzit un glas care i-a spus: „Nu renunța la acest copil. El va fi singurul tău sprijin la bătrânețe.” Și atunci bunica a fugit din salon. Într-adevăr, mama mea a fost cea care și-a ajutat cel mai mult mama dintre toți cei patru copii câți au fost la părinți. Și tot mama mea a fost cea care a reușit pe patul de moarte să îi aducă un preot care să o spovedească și să o împărtășească.

Când eram însărcinată cu ultimul copil, am mers să fac o ecografie în sarcină. Așteptând pe holul cabinetului particular am văzut că o mamă venise la un consult, așa credeam eu cel puțin, cu fiica ei de vreo 12 ani. Pe fată am simțit-o ușor speriată,

dar asistenta, drăguță, a invitat-o pe mamă înăuntru. După cinci minute am aflat că doamna intrase pentru un chiuretaj. Din momentul acela m-au bufnit lacrimile și nu am mai putut să mă controlez. Tremuram toată de groază că la o ușă distanță de mine se petrece, în liniște, practic, o crimă înfiorătoare și eu nu pot face nimic. Simțeam că mă sfârșesc de durere. Avortul a durat cam un sfert de oră și în final am auzit cum asistenta a spălat ustensilele pentru următorul client. Melodia „Mesaj” a apărut și ca urmare a durerii mele de atunci. Nu am putut atunci, și am vrut neapărat să cânt acea durere mută a copilului.

Ce vă întristează cel mai mult?

Mă întristează multele dureri din lume, venite din bolile noastre sufletești și trupești. Mă doare faptul că depresia a ajuns una din principalele boli ale lumii. Asta înseamnă că omul de azi, nemaiaivând sensuri verticale, caută în jurul lui un sens și se izbește de un mare gol. Un gol pe care nu îl poate umple decât Cerul spre care uită să mai privească, de aceea căderea e inevitabilă.

Ce vă bucură cel mai mult?

Cel mai mult mă bucură bucuria din ochii copiilor mei și iubirea din privirea soțului meu față de mine. Mă bucură toate momentele în care dăruiesc. Și muzica pe care o cânt e un act de dăruire care întregeste ceea ce sunt. O puteți asculta pe contul meu de Facebook, Raluca Blejușcă, și canalul de Youtube RALUCA. În felul acesta muzica mea va ajunge mai repede la oameni. Și să o asculte cu bucurie și folos. Va îmbrățișez pe toți!

8 lecții de la căsătoria sportivului Tim Tebow cu Demi-Leigh Nel-Peters

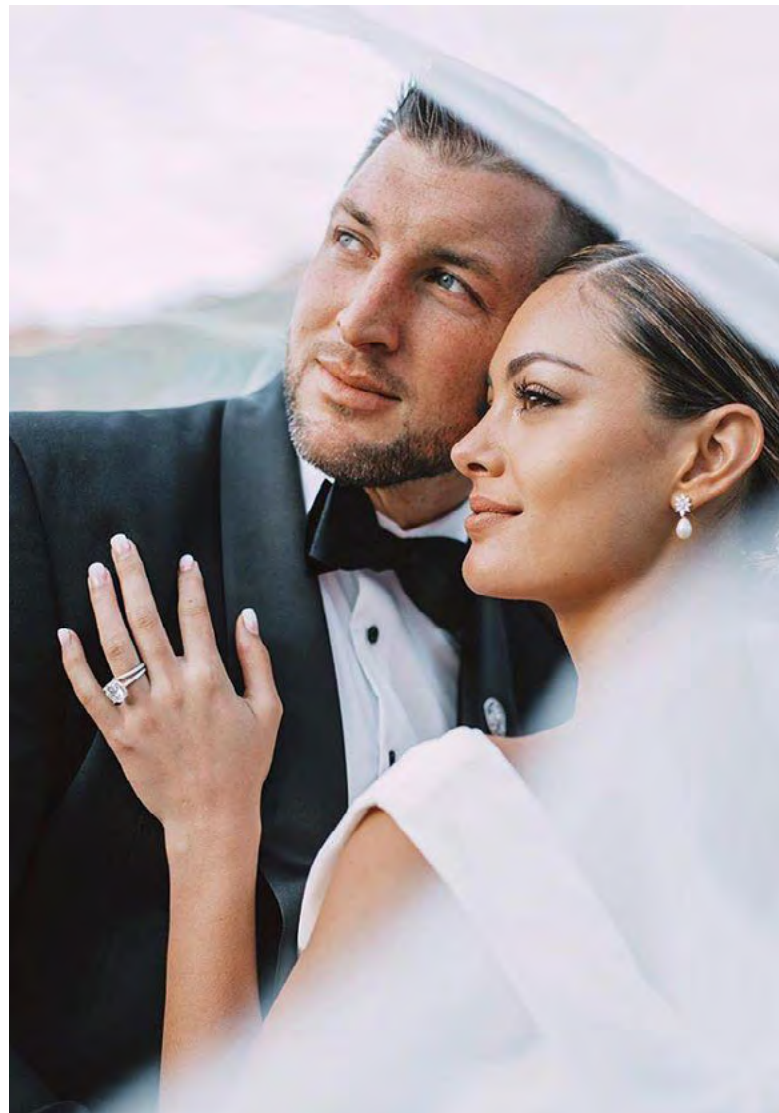
de Emanuel Buta

Tim Tebow este unul dintre cei mai cunoscuți sportivi americani, este pro-viață și a susținut în repetate rânduri castitatea până la căsătorie. Mama lui a depășit o criză de sarcină atunci când era însărcinată cu el. Viața lui personală și implicarea publică pro-viață ne arată că deciziile bune și corecte vor aduce bucurie și vor ajuta să rodească binele în inimile oamenilor. Mai jos sunt câteva dintre lecțiile pe care le putem învăța de la căsătoria lui Tim Tebow cu Demi-Leigh Nel-Peters, Miss Univers în anul 2017.

1 Părinții lui Tim Tebow, Pamela Elaine și Robert Ramsey Tebow II, imediat după finalizarea studiilor la Universitatea din Florida, SUA, s-au mutat în Filipine, unde au devenit misionari creștini, ajutând la construcția unei biserici. În 1987, în timp ce era însărcinată, mama lui Tim a intrat în comă din cauza unei dezinterii amibiene. Din cauza medicamentelor puternice, ea a fost diagnosticată cu *placenta abruptio*. Doctorii au îndemnat-o să facă avort și au spus despre copilul din pânțele ei că este „o tumoră”. Părinții nu au acceptat indemnul de a avorta copilul, ci au fost hotărâți ca acesta să se nască, indiferent de posibilele riscuri. Astfel, a fost adus pe lume Tim. Părinții au mai avut alți patru copii și toți cei cinci copii au fost școlarizați acasă, până la facultate.

În ciuda anticipărilor defavorabile din partea medicilor, Tim a ajuns sportiv de performanță. El a devenit unul dintre cei mai buni jucători de fotbal american, campion național de două ori și, în anul 2007, a fost primul student care a câștigat Trofeul Heisman în anul doi de facultate. Trofeul Heisman se acordă unui jucător tânăr remarcabil, la acordarea lui avându-se în vedere abilități extraordinare, dublate de perseverență și mult antrenament. În prezent este jucător profesionist de baseball la clubul „New York Mets”, din Liga Națională de Baseball a Statelor Unite.

2 Încă din timpul facultății, Tim a creat o fundație pentru a strânge fonduri destinate unui orfelinat din Filipine. Acest orfelinat, „Orfelinatul Unchiului Dick”, a fost înființat de organizația creștină nonprofit a tatălui său. De asemenea, a strâns fonduri pentru un spital de oncologie pediatrică din Gainesville, SUA, și a organizat o excursie la Disney pentru copiii defavorizați. Imediat după finalizarea studiilor la Universitatea din Florida, în ianuarie 2010, Tim a înființat o nouă organizație caritabilă, „Tim Tebow Foundation”. În anul 2013, a primit o distincție din partea Guvernatorului Statului

Florida, Rick Scott, „pentru contribuțiile sale majore la progresul și la bunăstarea Statului Florida”.

Fundația Tebow, alături de Fundația „CURE” din SUA, a început demersurile pentru construcția unui spital de copii în Filipine, pe insula Mindanao, proiect ce se ridică la suma de aproximativ 3 milioane de dolari.

3 În toată cariera sportivă, Tim Tebow și-a exprimat credința în spațiul public, declarând faptul că succesul său se datorează ajutorului primit de la Dumnezeu. La fiecare meci, Tim îngenunchează și spune o rugăciune. Acest lucru a făcut ca, din anul 2011, în limba engleză să apară verbul „to tebow”, care înseamnă exprimarea credinței și a recunoștinței față de Dumnezeu în văzul lumii, mai ales sub forma îngenuncherii într-un spațiu public laic.

4 În 2009, la vârsta de 22 de ani, a declarat public faptul că își va păstra castitatea până la căsătorie. La 29 de ani, a explicat cum reușește el să respecte acest principiu: „Pentru mine este important să rămân concentrat pe anumite lucruri. Atunci când te concentrezi pe lucruri care contează, pentru mine acestea fiind credința, iubirea de oameni, ajutorarea oamenilor, grija față de ei, nu te focusezi pe lucruri pe care nu le vei face, ci pe lucruri pe care îți propui să le faci”.

5 Mărturisirea publică a adevărilor incomode și incorecte politic a culminat cu o reclamă pro-viață în pauza celui mai urmărit eveniment din SUA, „Super Bowl”, în anul 2010. În reclamă, Tim apare alături de mama sa căreia îi mulțumește pentru faptul că nu l-a avortat, ci l-a născut. Printre spectatorii reclamei se afla și Susan, o tânără însărcinată, care era îndemnată și amenințată de tatăl copilului să facă avort. Mișcată de reclamă, Susan a sunat la „Focus on the Family”, producătorii reclamei, iar organizația pro-viață și pro-familie a sprijinit-o pentru a o naște pe micuța Avita. Avita are zece ani și este cea mai mare bucurie pentru mama ei.

6 În anul 2012, „Cheater’s website” a anunțat că va oferi 1 milion de dolari oricui va dovedi faptul că Tim a avut relații intime cu cineva. Acest premiu nu a fost revendicat de nimeni, dar a determinat personalități publice să ia cuvântul împotriva ridicării relațiilor intime în afara căsătoriei la statutul de normă publică și ideal de viață. Profesorul Erik Thoennes de la Universitatea Biola din California a declarat că, într-o lume a promiscuității sexuale, a abuzurilor, a perversiunilor și a obsesiilor de tot felul, ar trebui să admirăm și să învățăm de la disciplina, caracterul și principiile lui Tim Tebow. Un alt profesor de la aceeași universitate a văzut acest premiu ca o teamă din partea celor care l-au propus, în sensul că Tim poate aduce o schimbare în bine în ceea ce privește paradigma sportivului de succes, care poate și e bine să fie integrat în viața personală. În acel an, 2012, Tim Tebow a fost inclus de revista „Time” între cei 100 cei mai influenți oameni din lume.

În anul 2015, prietena sa din acea vreme, Olivia Culpo, care a câștigat în anul 2012 titlul de Miss SUA, a rupt relația cu el din cauza concepției lui Tim despre castitate.

7 Tim Tebow a scris câteva cărți în care vorbește despre credința sa, despre curajul de a mărturisi credința în public și despre cum să-ți urmezi idealul. Dintre acestea amintim: „This is the day. Reclaim your dream. Ignite your passion. Live your purpose”, „Shaken discovering your true identity in the midst of life’s storms”, „What God says about you. Believing in yourself when others don’t”, „Shaken. Fighting to stand strong no matter what comes your way”, „Know who you are. Live like it matters. A home schooler’s interactive guide to discovering your true identity”.

8 În anul 2018, Tim a cunoscut-o pe Demi-Leigh Nel-Peters, care în anul 2017 a fost desemnată Miss Univers. Întâlnirea lor s-a petrecut prin intermediul fundației sale de caritate „Tim Tebow Foundation”, prin care sportivul ajută copiii cu nevoi speciale. Unul dintre copiii sprijiniți de fundație era chiar Franje, sora mai mică a lui Demi-Leigh, care suferea de o afecțiune foarte rară: se născuse fără cerebel. Cel mai adesea copiii diagnosticați intrauterin cu această afecțiune sunt avortați, dar Franje a trăit 10 ani. Demi-Leigh a mărturisit faptul că sora ei a fost persoana principală care o motivează în viață. Franje a trecut la cele veșnice în anul 2019, după ce prin intermediul ei s-a cunoscut cei doi soți.

În ianuarie 2020, cei doi s-au căsătorit. Imediat după nuntă, Tim a afirmat că a așteptat întreaga sa viață pentru a întâlni pe cineva special, împreună cu care să-și petreacă tot restul vieții sale, iar acum visul său s-a împlinit. „A meritat 100% să aștept pentru acest moment”, a concluzionat Tim. Despre modul cum au organizat căsătoria, Demi-Leigh a spus că dorința lor a fost ca atunci când își vor aminti peste ani de aceste momente, să le vadă ca fiind niște momente intime, elegante și tradiționale. Așadar, la 32 de ani, Tim Tebow, unul dintre cei mai cunoscuți sportivi americani, și Demi-Leigh Nel-Peters, de 24 ani, au început o nouă etapă a trăirii binelui, de acum înainte ca familie. Să nu uităm că această etapă este continuarea drumurilor de până acum ale fiecăruia, bazate pe verticalitate morală, pe credință și pe iubirea și ajutorarea celorlalți, cu precădere a copiilor bolnavi. Amândoi au trecut prin greutăți și pericole în viață, dar până acum le-au străbătut cu bine. Să îndrăznim cu tenacitate să mergem pe astfel de drumuri!

Noi doi și-un înger

de Roxana Afloarei

MĂRTURIE

Povestea lui Teodor a început foarte devreme după nuntă. De fapt, în familia noastră toate s-au întâmplat foarte devreme. Într-o săptămână de când ne-am cunoscut m-a cerut, în 9 luni de când am ieșit prima dată împreună am avut nunta și după aceasta, la scurt timp, am aflat că va veni al treilea membru al familiei. A... și nu avem încă un an de la căsătorie și suntem noi doi și-un înger.

Sarcina a decurs normal, cu toate ale ei: grețuri, vărsături, arsuri la stomac, insomnii, dureri de una, de alta. Mă întrebam deseori de ce se spune că sarcina este cea mai fericită perioadă a femeii. Abia la sfârșit am înțeles de ce.

Pentru mine a fost copilul meu din prima secundă de concepție

La dublu test ne-a fost dată prima veste că bebe va fi diferit. A avut un risc mai mare de Sindromul Down.

Nu am avut nevoie de consfătuiri. Decizia a fost unanimă și din inimă. Mergem înainte. Am și refuzat amniocenteza, pentru că nu am vrut să punem în niciun fel viața bebelușului în pericol. Pentru mine a fost copilul meu din prima secundă de concepție. Asta înseamnă de dinainte de a-mi ieși acele două liniuțe pe testul de sarcină.

E greu să porți o sarcină, dar e minunat să te simți mamă încă de când ai în burtică o mică minune care crește ușor-ușor și corpul său prinde contur, iar corpul tău pe dinăuntru îi face loc printre ale sale.

La 19 săptămâni, în schimb, a venit o veste puțin mai îngrijorătoare. Începuse să acumuleze lichid în cutia toracică. Ce-o mai fi însemnând și asta? Dintre toate rudele sau prietenele care au mai fost însărcinate, niciuna nu mi-a spus că ar fi trecut prin așa ceva. Doamna doctor m-a trimis la un alt doctor, pentru a doua opinie. Și răspunsul a fost direct: da, are hidrotorax. De parcă eu știam ce e asta sau ce presupune. Ce a urmat

a fost ceva ce nu mi-am dorit să aud vreodată din gura unui doctor. Ne-a spus să facem amniocenteza și dacă are și alte malformații genetice, soluția este avortul. Mi s-a părut șocant și revoltător în același timp acest răspuns. Țin minte că am ieșit din cabinet și am început să plâng. Nu pentru că bebe avea Sindromul Down, nu pentru că avea hidrotorax (care la vremea aceea nici nu știam ce înseamnă), ci pentru ușurința cu care mi s-a propus să îmi omor propriul copil. Ca și cum îți vine o mașină de spălat vase stricată și îi faci retur ca să îți trimită una bună.

Am mers acasă și ca orice mamă disperată, am început să mă consult cu doctorul „Google”. Și așa am aflat că această afecțiune apare una la 10.000-15.000 de sarcini. Râdeam și vorbeam cu bebe, cât de diferit a vrut el să vină pe lume. Cu cât tam-tam. Și, din articol în articol, am ajuns la cel în care era prezentat singurul doctor din țară care trata această afecțiune. Ca să vezi treabă... se poate trata hidrotoraxul. Evident că acum greul

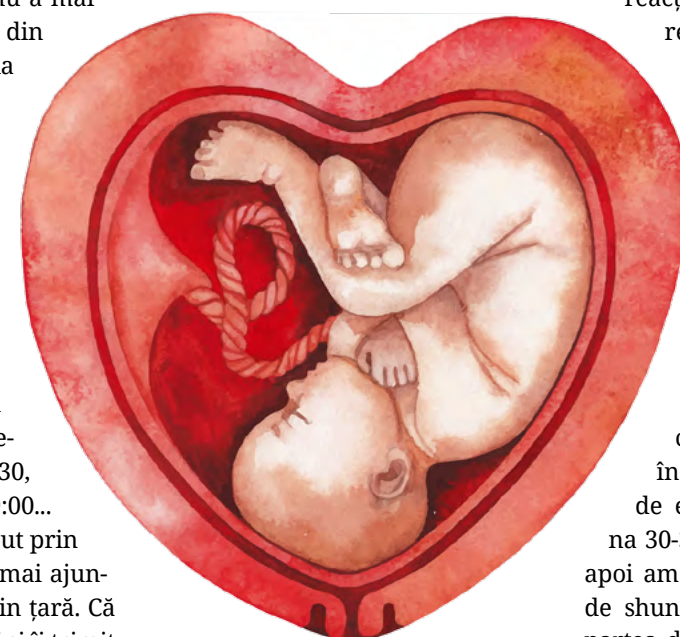
era să îl contactăm. Fiind directorul medical al unui spital privat din București, avea graviduțe peste graviduțe ca paciente și programul lui era foarte încărcat. Am zis în mintea mea, dacă am găsit informații pe Google, atunci găsesc și pe Facebook detalii despre el. Astfel am găsit un grup de Facebook cu mămici care au avut sarcini cu risc. Printre ele, multe care au fost tratate și operate intrauterin de acest doctor. Am pus o întrebare pe grup și, în 5 minute, Ioana, o mămică din Timișoara, îmi spune să îi dau numărul de telefon ca să mă sune. Am povestit cu ea 20 de minute la telefon. Astfel am aflat că și fetița ei a avut hidrotorax și acum este bine, sănătoasă, și, după ce mi-a închis telefonul, nu a mai durat mult și m-a sunat din nou și mi-a spus: „Luni, la ora 8, să fii la cabinet la dl doctor”. Azi era sâmbătă și poimăine aveam deja programare la cel mai bun doctor din țară. La salvarea bebelușului meu. Mi s-a părut de la Dumnezeu tot.

Luni, la 8:00, eram în fața cabinetului domnului doctor. Mai emoționată decât la examene. Se face 8:30, dl doctor nu este... ora 9:00... toate gândurile mi-au trecut prin cap. Că a pățit ceva și nu mai ajunge. Că a trebuit să plece din țară. Că s-a răzgândit. Îmi fac curaj și îi trimit mesaj. Primesc destul de repede răspuns că e în spital, la vizită, și vine la cabinet după. M-am liniștit și am zis că îl pot aștepta oricât de acum, pentru că știu că vine. Nu a mai durat mult și a venit.

Acest om nu pierde nicio secundă din viața lui sau a altora.

Dr. Hadi Rahimian, este o prezență carismatică și are un profesionalism care te face să vrei să fii și tu la fel. În prima fază are o seriozitate care te scanează din cap până în picioare, apoi îți zâmbește și îți dă

toată încrederea că va face tot ce îi stă în putință să trateze orice are bebelușul tău. Am intrat în cabinet și în câteva secunde de când mi-a pus sonda pe abdomen, ne-a confirmat diagnosticul – hidrotorax unilateral. Ne-a explicat atunci care sunt soluțiile: puncție sau operație de montare de shunt (la bebe), dar în primă fază ne recomandă puncția, pentru că lichidul apăruse foarte devreme (la 19 săptămâni). Ne-a spus să ne plimbăm 30 de minute și să revin ca să îmi facă puncția. Am fost și șocați și bucuroși în același timp. Ne-am dat seama că acest om nu pierde nicio secundă din viața lui sau a altora. Nu amână lucrurile. Nu

fuge de responsabilități. Când mi-a făcut puncția am crezut că asist la ceva extraterestru. Un ac mare (ca la amnio) a fost introdus în abdomenul meu, până la bebe în cutia toracică, și cu o seringă îi era extras lichidul. După terminarea procedurii, se vedea la ecograf cum plămânul a revenit la forma normală și umplea spațiul din cutia toracică. Tot atunci am acceptat să facem și amniocenteza, pentru a vedea dacă sunt și alte malformații genetice. Din fericire ne-a ieșit doar Sindromul Down. Deja ne vedeam cu un bebeluș tare iubăreț, care să ne îmbrățișeze toată ziua și să ne spună că ne iubește încontinuu.

Doctorul a văzut hotărârea noastră și ne-a susținut

Lucrurile nu au fost chiar atât de simple. La câteva săptămâni a apărut din nou lichid în cutia toracică. Din nou am mers și am făcut puncție. După această intervenție, a urmat o perioadă de monitorizare periodică în Iași. Din fericire, doctorul care inițial ne prezentase avortul ca o soluție, a văzut hotărârea noastră de a merge mai departe și asumarea a ceea ce va veni și ne-a susținut. Astfel că nu am mai primit de nicăieri recomandarea să ne oprim. De parcă tot de la Dumnezeu ar fi venit prima reacție a doctorului ca o încercare, să vadă dacă vrem să ne asumăm ceva mai greu în viață sau alegem ce e mai comod.

Apoi a început „distracția”. Ne-am mutat la sfârșitul lui decembrie temporar la București, pentru a naște acolo. Acumulase lichid în ambele cavități ale cutiei toracice, avea lichid și la creier – hidrocefalie, lichid în abdomen și dădea semne de edem. Eram prin săptămâna 30-31. Am mai făcut o puncție, apoi am făcut operația de montare de shunt. Acesta a fost montat pe partea dreaptă, unde își făcea treaba de minune. Plămânul era întins, se dezvoltă normal. În schimb, în partea stângă, lichidul nu se drena și făcea probleme și plămânului, și inimii. Astfel că a trebuit să facem a patra puncție. Dr. Hadi ne-a spus să ne pregătim, că voi naște curând. Eram în săptămâna 33.

Luni, pe 13 ianuarie, trebuia ori să îmi mai facă o puncție, ori să nasc. Așa că am rugat un preot să vină în spital, ca să îl boteze pe micuț imediat. Nu ni s-au dat multe șanse. Vineri avea 50% șanse de supraviețuire. Luni când am venit la control, avea șanse minime să ajungă să fie botezat. La 11:30 am născut și abia la ora 13:00 a fost botezat. În tot

acest timp, medicii au făcut tot ce le-a stat în putință ca să îl ajute. A fost reanimat de două ori și a fost conectat la o mulțime de aparate și a primit o grămadă de medicamente pentru stabilizare. Și așa, „cablat”, a stat toată viața lui aici pe pământ.

A treia zi Teodor ne-a mai făcut un dar...

Când m-a sunat părintele Mircea, la ora 13:00, și mi-a spus că avem un copil creștin, am răsuflat ușurată. Am zis, Doamne, de acum, fie voia Ta! Eu în sarcină m-am rugat tot pentru voia Lui. Dar dacă îmi este îngăduit să cer ceva, măcar să mă lase să îl botez. Dorința îmi era îndeplinită. De acum, trei zile, m-am bucurat de cel mai frumos bebeluș „cablat”. Mergeam de două ori pe zi la vizită și stăteam câte 30 de minute cu el. Cu micul meu Teodor. Cu darul lui Dumnezeu. În primele 2 zile l-am mângâiat pe cap și îmi zâmbea și scotea limba. Apoi, la rugămintea asistentelor, nu l-am mai mângâiat, pentru că îl stimulam și îl trezeam, iar el ar fi devenit agitat și își scotea din branulele pe care le avea. Dar m-am jucat altfel cu el. L-am masat, printre cabluri, pe mânuțe, pe picioare, pe piept. I-am cântat „La mulți ani!”. I-am spus ce oameni minunați îl așteaptă acasă și ce mult este iubit de toți. Am vrut să știe că este iubit și dorit. Și nu ne interesa cât de greu ne va fi cu un copil cu nevoi speciale și câți bani va trebui să cheltuim cu el. Ne doream doar să fie fericit.

În tot acest timp, făceam demersurile pentru a fi transferat la spitalul de stat. Facturile de la spitalul privat ajungeau cam la 5.000-6.000 lei pe zi. În schimb, totul depindea de bebe. Cât de stabil reușea el să se mențină, ca să reziste la transport. A treia zi, Teodor ne-a mai făcut un dar. A luptat toată noaptea alături de întreaga echipă de la Terapie Intensivă, ca să ne mai bucurăm de el o jumătate de oră. Astfel, la ora 11:00,

când am mers la vizită, am mai avut ultimele 30 de minute cu el. Se vedea că s-a chinuit toată noaptea. Plămânul stâng îi cedase, nu reușea să se mai oxigeneze suficient și după ce am plecat noi de la el, a plecat și el la Domnul.

„Domnul a dat. Domnul a luat. Fie numele Domnului binecuvântat!” – asta mi-a venit în minte și se repeta continuu în mine când au venit doctorii să ne dea vestea.

Simt că Dumnezeu mi-a dat prin Teodor, nicio secundă nu am simțit că mi l-a luat pe Teodor. Nu am avut niciodată întrebarea „De ce eu, Doamne?”. Am avut credința că știe El de ce eu și de ce acum. Atât de mult m-am lăsat în voia Lui, încât nicio secundă nu m-am îngrijorat de cele lumești. De banii de care vom avea nevoie pentru spitalizare, pentru tratament, de transferul la un spital de stat. Am știut că vom găsi banii respectivi, îi vom împrumuta noi de undeva, vom găsi o soluție.

Să fim și noi cel puțin la fel de buni cu semenii noștri cum au fost cei din jurul nostru cu noi

Și Dumnezeu atât de mult ne iubește că ne-a luat toate aceste griji lumești și ne-a lăsat răgaz să tragem învățămintele duhovnicești. Ne-a ajutat prin prietenii noștri, care au strâns suma necesară nu doar pentru tot ce a însemnat experiența de spital privat, dar am reușit să facem și înmormântarea din banii respectivi. Suma strânsă a fost undeva peste 30.000 lei. A fost un efort financiar considerabil. Și pentru cei care s-au ocupat de strângerea lor și pentru cei care au donat. Le mulțumim tuturor și le suntem recunoscători. Acum ne simțim responsabilizați. Să fim și noi, cel puțin la fel de buni cu semenii noștri, cum au fost și cei din jurul nostru cu noi. Cazarea noastră la București tot prin prieteni am rezolvat-o și nu a trebuit să plătim nimic, deși am stat aproape o lună. În toată această perioadă

ne-au întărit rugăciunile zecilor de călugări, maici, preoți și mireni care ne-au pomenit, toți prietenii noștri. Fac voluntariat de 15 ani. Și mi se pare firesc să fiu alături de cei care au nevoie de mine. Acum când am fost noi în nevoie și atâția oameni ne-au ajutat, s-au zbatut să ne fie mai ușor, s-au rugat pentru noi, am simțit atât de mult prezența lui Dumnezeu! Îmi doresc să aduc și eu pentru alții alinarea pe care am simțit-o în această perioadă.

Cred că Teodor a fost un dar pentru întreaga noastră familie extinsă.

Cred că Teodor a fost un dar pentru întreaga noastră familie extinsă. Atât de mult ne-a pus împreună și ne-a arătat puterea unei comunități consolidate în jurul lui Hristos. Atât de multă liniște și pace ne-a adus Teodor, încât și dacă aș ști ce urmează, tot la fel aș fi făcut. Ne-a adus mai multă unire în familie, ne-a învățat pe amândoi ce înseamnă viața și cât de mult merită ea trăită cu sens. Nu în amânare. Nu în lipsă de asumare. Deplină – în Hristos. Am fost mamă 33 de săptămâni intrauterin, 3 zile pe pământ și o veșnicie voi fi mamă de înger.

Ateliere

„Spune-mi o poveste pentru suflet”

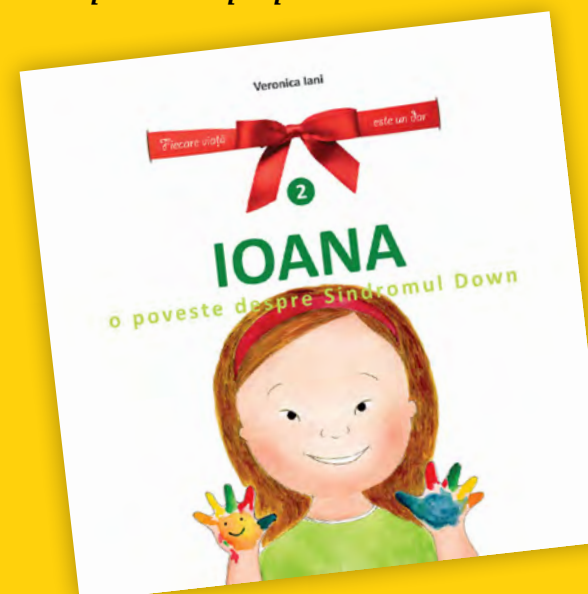
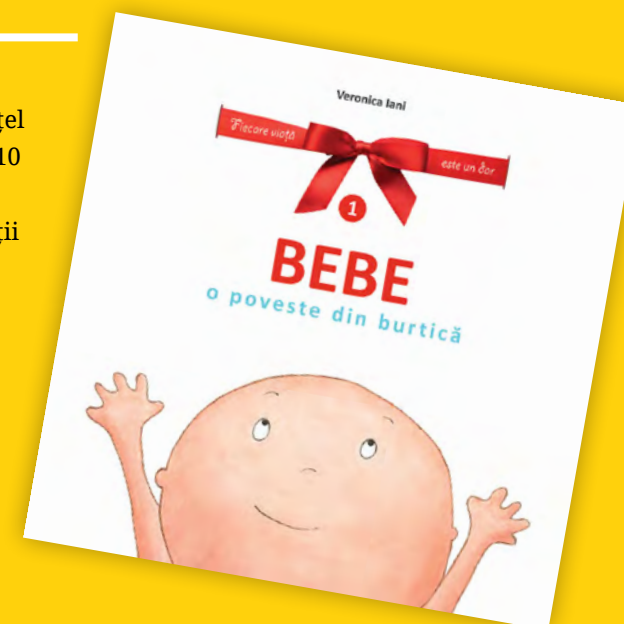
Colecția de povești scrise și ilustrate de Veronica Iani

A na și Andrei, doi frați (mai mult sau mai puțin) cuminiți, așteaptă venirea pe lume a lui Bebe. Părinții le povestesc ce se întâmplă cu acesta, cât timp locuiește în burtica mamei. Citiți-le celor mici **Așteptându-l pe Bebe**, cartea de colorat care îi ajută să priceapă că viața unui copil începe înainte de a se naște. Desenele, jocurile haioase și povestea plină de umor a lui Bebiță-Bobiță te fac să te îndrăgostești pe loc de carte. Îți vine să o citești iar și iar!

Știați că la 16 zile, când suntem cât o sămânță de mac în burtica mamei, avem inimă? Că la 4 săptămâni avem nițel creier, ceva plămâni, inimă, rinichi și un ficat micuț? Că la 10 săptămâni ne apar amprente? Și că în a 11-a săptămână zâmbim prima oară? Aflați mai multe despre miracolul vieții din cartea **Bebe. O poveste din burtică**. E jurnalul unui copil nenăscut. Ca să-l scrie, Veronica Iani a citit tratate de embriologie și a scos la iveală informații (încă) puțin cunoscute. Descoperiți-le, alături de copii!

Bebe. O poveste din burtică e prima carte din colecția *Fiecare viață este un dar*, în care sunt incluse și: **Ioana. O poveste despre Sindromul Down**, **Tudor. O poveste despre adopție**, **Copilăria. O poveste despre bucurie**, **Leo. O poveste despre prietenie**.

Printre noi trăiesc oameni cu super-puteri – ați observat acest lucru? Dacă nu, priviți-i cu mai multă atenție pe copiii cu Sindrom Down. Ei au puterea de a le dăruia celor din jur o dragoste nemăsurată.

Luca, un băiețel de șase ani, află că sora lui care urmează să se nască va fi un asemenea copil. Ce crede el despre asta descoperim în **Ioana. O poveste despre Sindromul Down**. Cartea ne amintește că suntem unici și suntem semințe din iubirea pe care Dumnezeu o așază în lume. Volumul are un subiect dificil, dar Veronica Iani îl face accesibil oricui, într-o poveste scrisă cu înțelegere. Cu talent. Și – mai ales – cu multă căldură.

Ce înseamnă adopție? Cum este viața unui copil adoptat? Croul cărții **Tudor. O poveste despre adopție** descoperă ce înseamnă să fii copil înfiat. Și își învinge, încet-încet, temerile pe care le are în legătură cu noua sa viață, în noua sa familie. Din carte aflăm și cum putem face ca inimile noastre să crească. Tudor crede că iubirea te ajută să devii un om cu inimă mare. Voi ce credeți?

„Cartea este un instrument pentru părinți adoptați, copii adoptați, frați adoptivi și pentru toți părinții și copiii care doresc să înțeleagă ce este adopția cu adevărat: DRAGOSTE!”, explică Veronica Iani.

Cum ar fi dacă, într-o zi, Copilăria ar fi furată de o creatură misterioasă? Cum s-ar schimba lumea – fără copilărie? Ce s-ar întâmpla cu jucăriile? Cu bucuria copiilor? Cu familiile lor? Și, dacă ar dispărea Copilăria, cine s-ar încumeta să o salveze? Citiți **Copilăria. O poveste despre bucurie** și veți afla!

Crocodilul Yuri, hipopotamul Gyuri și... Moș Crăciun pornesc într-o misiune specială de salvare a Copilăriei. Trec prin întâmplări amuzante, descoperind, în cele din urmă, ce minuni fac prietenia, dragostea și curajul. Fiți alături de ei!

Cea mai recentă carte a Veronicăi Iani este o poveste emoționantă despre prietenia care se leagă între Matei și Leo, un băiețel cu boala oaselor de sticlă. Volumul îi este dedicat unui om care a avut această afecțiune, dar care, în ciuda suferinței, a știut să trăiască frumos, cu bucurie. Numele lui este Sorin Focuță. „Cartea **Leo. O poveste despre prietenie** nu ar fi existat dacă nu l-aș fi ascultat pe Sorin – scrie Veronica Iani. Sorin a plecat anul trecut la Domnul, fără a apuca să vadă cartea tipărită, însă sunt sigură că, de acolo, de sus, se va bucura de fiecare dată când un copil o va citi.” Iată cuvintele lui Sorin Focuță pentru coperta a patra: „Boala oaselor de sticlă este o cruce ca orice cruce din această lume. Purtată cu mulțumire către Dumnezeu și cu dragoste pentru cei din jur, ea devine punte către Rai. Cei din jurul celui cu oase fragile învață să fie mai delicat, mai atenți, mai iubitori, inclusiv din cauza micilor accidente prin care îi provoacă fracturi celui bolnav. Nimic nu este greu și fără rost în această lume, dacă este privit prin perspectiva veșniciei sufletului și a fragilității acestei vieți, dacă îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate și îi iubim pe toți cei din jur, chiar și când ne provoacă unele dureri.”

Descoperiți aici
cărțile Veronicăi Iani:
veronicastories.com

